

Visoko nad njo se je bočilo veliko neizmerno nebo: utrnil se je njegovi sinjosti gorak odsev in se potopil v Marijinih očeh . . .

Iztegnila je Marija ročico. Nad njo je zletela brza ptička. Kot misel je šinila naglo v daljavo. Povedat je šla, da prihajamo.

In ko smo se ustavili, nas je pozdravilo tiho, senčnato zavetje, lep, prikupen kraj z belo hišo z belimi mizami pred njo, z mirnim, razkošnim gajem okolo nje.

Tedaj se Mariji ni hotelo več ležati. Mamica jo je morala vzeti v naročje in hodila je z njo od drevesa do drevesa. Nobenega koraka ni bilo čuti. Trava je bila mehka kot mah. Začudeno so gledale Marijine oči: toliko sveta ni videla še nikoli! Solnce, ki jo je spremljalo vso pot, je radovedno pogledovalo sedaj skozi streho senčnih vej nanjo. Prestrezala jih je mamica z roko, da niso mogli radovedneži tja v nežnost njenih oči. Zato je bil njih pogled vedno enako radoveden, dokler jih ni zatisnil zaspanček v sladak sen, ki ji je odprl nov, še lepši svet, našim očem neznan, nedoumen . . .

Lahko noč, rožica!

Večerno nebo.

*Kako lepo se svetiš,
večerno ti nebo,
ko noč nam v temno krilo
zagrne vso zemljó.*

*Ah, ti nebo večerno,
si slika naših nad,
ko nam zija naproti
nesrečnih dni prepad . . .*

Sorin.

Ptičica, zapoj mi . . .

*Ptičica, zapoj mi
pesem o pomladi,
o zelenih gričih,
solnčnati livadi,
o veselju dece,
ki po tratah raja
in veseli praznik
mladih let obhaja!*

*Ptičica, zapoj mi
pesem tiho, žalno,
da moj duh preseli
spet v mladost se daljno . . .
In že duh mi plava
v dobo sreče jasne,
ki kot dan blesteči
hitro nam ugasne . . .*

Žirov.

